"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ: - ଆନନ୍ଦର ସାଗର ବାବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା, ସୁଖକର୍ତ୍ତା କୁହାଯାଏ, ତାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ବି ଦୁଃଖ ହରଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଏବଂ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ, ଉଭୟରେ ପୋଷ୍ୟ ହେବାର ପରମ୍ପରା ରହିଛି କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତର କ'ଣ ଅଛି?

ଉତ୍ତର:- ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଯେତେବେଳେ କାହାର ପୋଷ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଶିଷ୍ୟତ୍□ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଗୁରୁ ଏବଂ ଚେଲାର ସମ୍ବନ୍ଧ ହୋଇଯାଏ, ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ଯଦି ପୋଷ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି ତେବେ ସେମାନେ ଅନୁଗାମୀ ବୋଲାଇଥା'ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ତୁମେମାନେ ଅନୁଗାମୀ କିମ୍ବା ଚେଲା ନୁହେଁ, ତୁମେ ତ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେଉଛ । ତେବେ ସନ୍ତାନ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହେବା ।

ଗୀତ:- ଓମ୍ ନମୋ ଶିବାୟ.....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । ଏହା ହେଉଛି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବଙ୍କର ମହିମା । ଶିବାୟ ନମଃ କହିଥା'ନ୍ତି ନା । ରୁଦ୍ରାୟ ନମଃ ବା ସୋମନାଥ ନମଃ କୁହନ୍ତି ନାହିଁ । ଶିବାୟ ନମଃ ହିଁ କୁହନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କର ବହୁତ ସ୍ତୁତିଗାନ ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି । ତେବେ ଶିବାୟ ନମଃ ହେଉଛନ୍ତି ବାବା ଯିଏକି ଈଶ୍□ର ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର । ତେବେ ହେ ଈଶ୍□ର ପିତା ବୋଲି କିଏ କହିଲା? ଆତ୍ମା କହିଲା । ଯଦି କେବଳ "ହେ ପିତା" କହିବା ତେବେ ଶାରୀରିକ ପିତାଙ୍କୁ ଦର୍ଶାଉଛି ଆଉ ଯଦି "ହେ ଈଶ୍□ରପିତା" କହିବା ତେବେ ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କୁ ଦର୍ଶାଉଛି । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ବୁଝିବାର କଥା । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ପାରସବୁଦ୍ଧି କୁହାଯାଏ । ଦେବତାମାନେ ହିଁ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏବେ କେହି ମାଲିକ ନାହାଁନ୍ତି । ଭାରତର ପିତା ଅଥବା ମୁରବୀ କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ରାଜାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପିତା, ଅନ୍ନଦାତା ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଏବେ ତ ରାଜା ମଧ୍ୟ କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ଶିବାୟ ନମଃ କିଏ କହିଲା? କିପରି ଜଣା ପଡିବ ଯେ ଇଏ ପିତା ବୋଲି ଅଟନ୍ତି? ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । ଏମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଶିବବାବାଙ୍କର ନାତି ଏବଂ ନାତୁଣୀ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଏମାନଙ୍କୁ ପୋଷ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ହେଉଛୁ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ । ଆଚ୍ଛା, ତେବେ ବ୍ରହ୍ମା କାହାର ସନ୍ତାନ? ଶିବଙ୍କର । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର ତିନିଜଣଯାକ ହେଉଛନ୍ତି ଶିବଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ଶିବବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଭଗବାନ, ସିଏ ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆରେ ରୁହନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର ହେଉଛନ୍ତି ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ନିବାସୀ । ଆଚ୍ଛା, ସିଏ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କିପରି ରଚନା କରୁଛନ୍ତି? ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ସାଧାରଣ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ୟାଙ୍କର ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ନାମ ଦେଉଛି । ମୋତେ ୟାଙ୍କ ଶରୀରରେ ହିଁ ପ୍ରବେଶ କରିବାର ଅଛି ଯାହାଙ୍କର ନାମ ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମା ରଖିଛି । ପୋଷ୍ୟ କରିବା ପରେ ନାମ ବଦଳିଯାଏ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ନାମ ବଦଳାଇଥା'ନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ଗୃହସ୍ଥୀଙ୍କ ନିକଟରେ ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତି ପୁଣି ସଂସ୍କାର ଅନୁସାରେ ଛୋଟ ସମୟରୁ ହିଁ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢନ୍ତି ପୁଣି ତାଙ୍କର ଧୀରେ ଧୀରେ ସବୁଥିରୁ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିଯାଏ, ତା'ପରେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଯାଇ ଶିଷତ୍□ ଗ୍ରହଣ କରିନିଅନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ନିଜର ଗୁରୁ ମନେ କରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ପିତା ବୋଲି କହିପାରିବେ ନାହିଁ, ତେଣୁ ଗୁରୁଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ବା ଅନୁଗାମୀ ହୁଅନ୍ତି । ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟକୁ ନିଜର ଅନୁଗାମୀ କରିଥା'ନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ କହିଥା'ନ୍ତି - ତୁମେ ମୋର ଶିଷ୍ୟ ବା ଅନୁଗାମୀ ଅଟ । କିନ୍ତୁ ଏହି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ମୋର ସନ୍ତାନ ଅଟ । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ଡାକିଛ, କାହିଁକି ନା ଏଠାରେ ଦୁଃଖ ବହୁତ ରହିଛି, ସମସ୍ତେ ତ୍ରାହି ତ୍ରାହି କରୁଛନ୍ତି । ପତିତପାବନ ବାବା ତ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମା ନିରାକାର ଶିବଙ୍କୁ ନମଃ ଅର୍ଥାତ୍ ନମସ୍କାର କରୁଛି, ତେବେ ଇଏ ତ ପିତା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । "ତୁମେ ମାତା ପିତା..." ଏହି ଗୀତ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍□ର ପିତାଙ୍କ ପାଇଁ ଗାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପିତାଙ୍କ ସହିତ ମାତା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଦରକାର । ମାତା-ପିତାଙ୍କ ବିନା ରଚନା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ପିତାଙ୍କୁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର କିପରି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି, ଏହାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ଜାଣିବା - ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ହେବା । ତେବେ ଏହି ନାଟକରେ ଏତେ ସବୁ କୋଟି କୋଟି ଅଭିନେତାମାନେ ଅଛନ୍ତି, ହେଲେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଅଭିନୟ ସ୍□ତନ୍ତ୍ର ଅଟେ । ଏହା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ଡ୍ରାମା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ହେଉଛି ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା, ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଏବଂ ତା' ସହିତ ମୁଖ୍ୟ ଅଭିନେତା ମଧ୍ୟ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଅଭିନୟ କରୁଛି ନା । ମୋତେ ସମସ୍ତେ ପରମଆତ୍ମା କୁହନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ରୂପ ଏକ ସମାନ । ବାସ୍ତବରେ ଆତ୍ମା ହେଉଛି ବିନ୍ଦୁ ସ୍□ରୂପ । ଭ୍ରୃକୁଟୀ ମଧ୍ୟରେ ଆତ୍ମା ତାରକା ରହିଥାଏ ନା । ତାହା ଅତି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅଟେ । ତାକୁ କେହି ଦେଖିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଏବଂ ଆତ୍ମାର ପିତା ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟ ସୂକ୍ଷ୍ମ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ବିନ୍ଦୁ ସମାନ ଅଟ । ମୁଁ ଶିବ ମଧ୍ୟ ବିନ୍ଦୁ ସମାନ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ, ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଅଟେ । ଜ୍ଞାନ ସାଗର ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ମୋ ଭିତରେ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ମୁଁ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଦୟାର ସାଗର । ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ଦୟା କରୁଛି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସଦଗତିକୁ ନେଇ ଯାଉଛି । ତେଣୁ ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା, ସୁଖକର୍ତ୍ତା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେହି ଦୁଃଖୀ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ ।

ସେଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜତ୍□ ଚାଲେ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ମୁଁ ହେଉଛି ସୃଷ୍ଟିରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ବୀଜ । ଧରିନିଅ ଆମ୍ବ ଗଛର ବୀଜ ଅଛି ତାହା ତ ଜଡ, ତେଣୁ ସିଏ କଥା କହିପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦି ଚୈତନ୍ୟ ହୋଇଥା'ନ୍ତା ତେବେ କହିଥା'ନ୍ତା ଯେ ମୋ ବୀଜରୁ ଏପରି ଶାଖା ପ୍ରଶାଖା, ପତ୍ର ଆଦି ବାହାରୁଛି । ତେବେ ଏହା ହେଉଛି ଚୈତନ୍ୟ, ଏହାକୁ କଳ୍ପବୃକ୍ଷ କୁହାଯାଏ । ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ବୀଜ ହେଉଛନ୍ତି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ହିଁ ଆସି ଏହାର ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଉଛି, ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସୁଖୀ କରାଉଛି । ଦୁଃଖୀ ତ ମାୟା କରାଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଶେଷ ହେବାର ଅଛି । ଡ୍ରାମାର ପୁନରାବୃତ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ବିଶ୍□ର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ । ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି । କଳିଯୁଗ ବଦଳି ସତ୍ୟଯୁଗ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ସୃଷ୍ଟି ତ ଗୋଟିଏ ନା ଏବଂ ଈଶ୍□ର ପିତା ମଧ୍ୟ ଜଣେ । ତାଙ୍କର କେହି ପିତା ନାହାଁନ୍ତି । ଇଏ ଆମର ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଭଗବାନୁବାଚ - ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ମାତା-ପିତାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେମାନେ ନିରାକାର ଶିବବାବାଙ୍କର ନିରାକାରୀ ସନ୍ତାନ ଅଟୁ ଏବଂ ସାକାରୀ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ନିରାକାରଙ୍କର ସନ୍ତାନ ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଭାଇ ଭଉଣୀ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ପବିତ୍ର ରହିବାର ସୂତ୍ର । ଭଉଣୀ ଭାଇ କିପରି ବିକାରରେ ଯାଇପାରିବେ! ବିକାରର ହିଁ ନିଆଁ ଲାଗିଥାଏ । କାମକୁ ଅଗ୍ନି କୁହାଯାଏ ନା, ଏହାଠାରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରହିବାର ଉପାୟ ବାବା ହିଁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ତ ଏଥିରେ ବହୁତ ବଡ ପ୍ରାପ୍ତି ମଧ୍ୟ ହେଉଛି । ଯଦି ଆମେ ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବା ତେବେ ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କର ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା । ଯୋଗ ଦ୍□ାରା ହିଁ ସଦା ସୁସ୍ଥ ହୋଇପାରିବା । ପ୍ରାଚୀନ ଭାରତର ଯୋଗ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେପକାଇଲେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ, ତୁମର ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ଯଦି ମୋର ସ୍ମୃତିରେ ରହି ଶରୀର ଛାଡିବ ତେବେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିଯିବ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଏହା ସେହି ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ଅଟେ । ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ହିଁ ବିଜୟ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଭଗବାନ ସ୍□ର୍ଗର ମାଲିକ କରାଇବା ପାଇଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ମାୟା ରାବଣ ନର୍କର ମାଲିକ କରାଉଛି । ଏମିତି ଲାଗୁଛି ଯେପରି ଅଭିଶାପ ମିଳୁଛି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଗେହ୍ଲା ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମେ ମୋର ମତରେ ଚାଲି ସ୍□ର୍ଗବାସୀ ହୁଅ । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି ସେତେବେଳେ ରାବଣ କହୁଛି - ହେ ଈଶ୍□ରଙ୍କର ସନ୍ତାନଗଣ, ନର୍କବାସୀ ହୁଅ । ନର୍କ ପରେ ପୁଣି ସ୍□ର୍ଗ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବ । ଏହା ଏବେ ନର୍କ ଅଟେ ନା । ଏଠାରେ କେତେ ଲଢେଇ ଝଗଡା ଚାଲୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି ଲଢେଇ ଝଗଡା ହୁଏ ନାହିଁ । ଭାରତ ହିଁ ସ୍□ର୍ଗ ଥିଲା, ଆଉ କୌଣସି ରାଜ୍ୟ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏବେ ଭାରତ ନର୍କ ହୋଇଯାଇଛି, ଏଠାରେ ଅନେକ ଧର୍ମ ରହିଛି । ଗାୟନ ରହିଛି - ଅନେକ ଧର୍ମର ବିନାଶ କରି ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ଥରେ ମାତ୍ର ଅବତାର ନେଉଛି । ବାବା ତ ପତିତ ଦୁନିଆରେ ହିଁ ଆସିଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସେତେବେଳେ ଆସିଥାଆନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହୁଏ । ତେବେ ସେଥିପାଇଁ ଲଢେଇ ମଧ୍ୟ ହେବା ଦରକାର ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମେ ଅଶରୀରୀ ହୋଇ ଆସିଥିଲ, ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛ, ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ତୁମକୁ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କରି ଘରକୁ ନେଇଯାଉଛି । ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ହିସାବ ରହିଛି ନା । ଏହି ୫ ହଜାର ବର୍ଷରେ ଦେବତାମାନେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ତ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେବେ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ମୋ'ଠାରୁ ସ୍□ର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ନିଅ । ତେଣୁ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ସର୍ବଦା ରହିବା ଦରକାର । ଆମେମାନେ ସମସ୍ତେ ଅଭିନେତା ଅଟୁ ନା । ଅଭିନେତା ହୋଇ ଯଦି ନିର୍ମାତା, ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ ଅଭିନେତାଙ୍କୁ ନ ଜାଣିଛନ୍ତି ତେବେ ସିଏ ଅଜ୍ଞାନୀ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନ ଜାଣିବା ଦ୍□ାରା ହିଁ ଭାରତ କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇଯାଇଛି । ପୁଣି ବାବା ଆସି ସାହୁକାର କରାଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ତୁମେ ଭାରତବାସୀ ସ୍□ର୍ଗରେ ଥିଲ, ତେବେ ତୁମକୁ ନିଶ୍ଚିତ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡିଥିବ । ଏବେ ତୁମର ୮୪ ଜନ୍ମ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ଆଉ ଅଳ୍ପ ସମୟ ବାକି ଅଛି । ଭଗବାନୁବାଚ - ଭଗବାନ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭଗବାନ ବୋଲି ମାନିବେ ନାହିଁ । ନିରାକାରଙ୍କୁ ହିଁ ମାନିବେ । ସିଏ ସର୍ବ ଆତ୍ମାର ପିତା ଅଟନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଆସି ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଯେତେବେଳେ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ରାଜତ୍□ ସ୍ଥାପନ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ଏହି କଳିଯୁଗର ବିନାଶ ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଚାଲିଯିବି । ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ବଡ ଯଜ୍ଞ, ଦୁନିଆରେ ଯେତେ ଯଜ୍ଞ ରହିଛି ସେସବୁ ଏହି ଯଜ୍ଞରେ ସ୍□ାହା ହୋଇଯିବ । ସାରା ଦୁନିଆର ବିକାର ରୂପୀ ଅଳିଆ ଆବର୍ଜନା ଏଥିରେ ପଡୁଛି ପୁଣି ଏହା ପରେ ଆଉ କୌଣସି ଯଜ୍ଞ ରଚନା ହେବ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶେଷ ହୋଇଯାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତା ପରେ ପୁଣି ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ଏବେ ଭକ୍ତି ଶେଷ ହେଉଛି । ତେବେ ଦୁନିଆରେ ଯେତେ ସବୁ ମହିମା ହେଉଛି ସେସବୁ ଶିବବାବାଙ୍କର । ବାବାଙ୍କର କେତେ ନାମ ଦେଇ ଦେଇଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଇଏ ତ ଶିବ ଅଟନ୍ତି, ପୁଣି ୟାଙ୍କୁ ରୁଦ୍ର, ସୋମନାଥ, ବାବୁରୀନାଥ ମଧ୍ୟ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଜଣଙ୍କର ଅନେକ ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା ଯେପରି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ସେହିପରି ନାମ ରଖାଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ସୋମରସ ପାନ କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ମାତାମାନେ ସ୍□ର୍ଗର ଦ୍□ାର ଖୋଲିବାରେ

ନିମିତ୍ତ ହୋଇଛ । ବନ୍ଦନା ତ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାର ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ଅପବିତ୍ର ଆତ୍ମା, ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାର ବନ୍ଦନା କରେ । କନ୍ୟା ନିକଟରେ ସମସ୍ତେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇ ଥାଆନ୍ତି ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀମାନେ ଭାରତର ଉଦ୍ଧାର କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ହେବ । ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ବଡ ପରିଶ୍ରମ । କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ ନା । କେହି କେହି କାମ ବିକାର ବିନା ରହିପାରନ୍ତି ନାହିଁ ତେଣୁ ମାଡ ମଧ୍ୟ ମାରିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ରୁଦ୍ର ଯଜ୍ଞରେ ଅବଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ ବହୁତ ଅତ୍ୟାଚାର ହୋଇଛି । ମାଡ ଖାଇ ଖାଇ ଶେଷରେ ପାପର ଘଡା ଭରିଯାଉଛି ତା'ପରେ ବିନାଶ ହେଉଛି । ବହୁତ କନ୍ୟା ଅଛନ୍ତି, ଯିଏକି ବାବାଙ୍କୁ କେବେ ଦେଖି ନାହାଁନ୍ତି, ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଲେଖୁଛନ୍ତି - ବାବା ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଜାଣିଛି । ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ହେବି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ଶାସ୍ତ୍ର ପଢିଛ, ତୀର୍ଥ ଆଦି କରିଛ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶାରୀରିକ ଯାତ୍ରା ମଧ୍ୟ ବହୁତ କରିଛ, କିନ୍ତୁ ଏବେ ତୁମକୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ମୋ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଅ । ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ତୁଟାଇ କେବଳ ମୋ ସହିତ ଯୋଡ ତେବେ ତୁମକୁ ସାଥୀରେ ନେଇଯିବି ପୁଣି ସ୍□ର୍ଗକୁ ପଠାଇ ଦେବି । ତାହା ହେଉଛି ଶାନ୍ତିଧାମ । ସେଠାରେ ଆତ୍ମା କିଛି କଥା କୁହେ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ସୁଖଧାମ ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ । ଏହି ଦୁଃଖଧାମରେ ରହି ଯଦି ତୁମେ ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ସ୍□ର୍ଗରେ ଆସିଯିବ । ତୁମେମାନେ ତ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛ । ଏହିଭଳି ବର୍ଣ୍ଣର ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି । ପ୍ରଥମେ ହେଉଛି ବ୍ରାହ୍ମଣ ବର୍ଣ୍ଣ, ଯାହାକୁ ଚୁଟୀ କୁହାଯାଉଛି ତା'ପରେ ହେଉଛି ଦେବତା ବର୍ଣ୍ଣ, ତା'ପରେ ହେଉଛି କ୍ଷତ୍ରିୟ ବର୍ଣ୍ଣ, ଯେପରି ବାଜୋଲୀ ଖେଳିଥା'ନ୍ତି ନା । ପୁଣି ଏବେ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣରୁ ପୁନର୍ବାର ଦେବତା ହେବୁ । ଏହି ଚକ୍ର ଏହିପରି ଘୂରି ଚାଲିଛି, ଏହାକୁ ଜାଣିବା ଦ୍□ାରା ଆମେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହୋଇଯିବା । ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାର ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ମତରେ ନିଶ୍ଚିତ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ ଯେ ନିରାକାର ଆତ୍ମାମାନେ ଆସି ଏହି ସାକାର ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଯେତେବେଳେ ନିରାକାରୀ ଥିଲୁ ସେତେବେଳେ ପରମଧାମରେ ଥିଲୁ । ଏହି ସୂର୍ଯ୍ୟ-ଚନ୍ଦ୍ର ହେଉଛନ୍ତି ବତୀ ଅର୍ଥାତ୍ ନାଟକ ମଞ୍ଚର ଆଲୋକ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ବେହଦର ଅବିନାଶୀ ଦିନ ଏବଂ ରାତି । ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତା ହେଉଛି ଦିନ ଏବଂ ଦ୍□ାପର-କଳିଯୁଗ ହେଉଛି ରାତି । ବାବା ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଆସି ସଦ୍‌ଗତିର ମାର୍ଗ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କଠାରୁ କେତେ ଭଲ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହେଉଛି ସୁଖ, ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ କମିଯାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ୧୬ କଳା, ତ୍ରେତାରେ ୧୪ କଳା ଏସବୁ ହେଉଛି ବୁଝିବାର କଥା । ସେଠାରେ କେବେ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ ନାହିଁ । ସେଠାରେ କାନ୍ଦିବାର, ଲଢେଇ-ଝଗଡା କରିବାର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ସବୁକିଛି ପାଠପଢା ଉପରେ ହିଁ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ପାଠପଢା ଆଧାରରେ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବ । ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି ଭଗବାନ ଭଗବତୀ କରିବା ପାଇଁ । ଦୁନିଆର ପାଠପଢା ତ କଉଡିତୁଲ୍ୟ କିନ୍ତୁ ଏହି ପାଠପଢା ହେଉଛି ହୀରାତୁଲ୍ୟ । କେବଳ ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ସହଜ ରାଜଯୋଗ । ଓକିଲାତି ଆଦି ପଢିବା - ଏତେ ସହଜ ନୁହେଁ । ଏଠାରେ ତ ବାବା ଆଉ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ତାହାହେଲେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହୋଇଯିବ । ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହଁ ତେବେ କିଛି ବି ଜାଣିନାହଁ । ବାବା ନିଜେ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ହେଉନାହାଁନ୍ତି, ପିଲାମାନଙ୍କୁ କରାଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମହାରାଜା ହେବେ, ମୁଁ ନୁହେଁ । ମୁଁ ନିର୍ବାଣଧାମକୁ ଚାଲି ଯାଉଛି ଏବଂ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ କରିଦେଉଛି । ସଚ୍ଚା-ସଚ୍ଚା ନିଷ୍କାମ ସେବା କେବଳ ନିରାକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ କରିପାରିବେ, କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ଈଶ୍□ରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିଲେ ସାରା ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ଧରଣୀ ଆକାଶ ସବୁର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ଦେବତାମାନେ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ଥିଲେ ନା । ଏବେ ତ ଦେଖ କେତେ ଭାଗ ଭାଗ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ପୁଣି ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ କରୁଛି । ସ୍□ର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଥିଲ । ଭାରତ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏବେ କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇଯାଇଛି । ମୁଁ ପୁଣି ଏହି ମାତାମାନଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଭାରତକୁ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ କରାଉଛି । ଏଠାରେ ଅଧିକାଂଶ ମାତାମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ "ବନ୍ଦେ ମାତରମ୍" କୁହାଯାଉଛି ।

ସମୟ ଆଉ କମ୍ ଅଛି, ଶରୀର ଉପରେ କୌଣସି ଭରସା ନାହିଁ । ମରିବାକୁ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପଡିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତଙ୍କର ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା ଅଟେ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରି ଯିବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଶାନ୍ତିର ସାଗର, ଆନନ୍ଦର ସାଗର କୁହାଯାଏ । ସିଏ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ୧୬ କଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର କରାଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା-

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏହି ପାଠପଢା ତୁମକୁ ହୀରା ତୁଲ୍ୟ କରିଦେଉଛି ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ପଢିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସବୁ ସଙ୍ଗ ତୁଟାଇ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଡିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲି ସ୍□ର୍ଗର ପୁରା ସମ୍ପତ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜତ୍□ ନେବାକୁ ହେବ । ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ସ୍□ଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଘୂରାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ମୋର ପଣିଆକୁ ଛାଡି ଟ୍ରଷ୍ଟୀ ହୋଇ ସେବା କରୁଥିବା ସଦା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଲୌକିକ ପରିବାର ଭିତରେ ରହି ସେବା କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ସ୍ମୃତିରେ ରହୁ ଯେ ମୁଁ ଟ୍ରଷ୍ଟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ନିମିତ୍ତ ଅଟେ ଏବଂ ସେବାଧାରୀ ଅଟେ । ସେବା କରିବାରେ ଟିକିଏ ବି ମୋ'ର ପଣିଆ ନ ଆସୁ ତେବେ ଯାଇ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିପାରିବ । ଯେତେବେଳେ ମୋ'ର ପଣିଆ ଆସିଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ବିରକ୍ତ ଲାଗୁଛି, ଭାବୁଛ ମୋ'ର ପୁଅ ହୋଇ ଏଭଳି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି... ତେଣୁ ଯେଉଁଠି ମୋ'ର ପଣିଆ ଅଛି ସେଠାରେ ବିରକ୍ତ ଲାଗୁଛି କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଠି ତୋ'ର-ତୋ'ର ଆସିଯିବ ସେଠାରେ ଖୁସିରେ ପହଁରିବାକୁ ଲାଗିବ, କାରଣ ତୋ'ର-ତୋ'ର କହିବା ଅର୍ଥ ସ୍□ମାନରେ ରହିବା, ମୋ'ର-ମୋ'ର କହିବା ଅର୍ଥ ଅଭିମାନର ବଶୀଭୂତ ହେବା ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ସବୁ ସମୟରେ ବୁଦ୍ଧିରେ ବାବା ଏବଂ ଶ୍ରୀମତର ସ୍ମୃତି ରହିବ ତେବେ କୁହାଯିବ ଆନ୍ତରିକ ସମର୍ପିତ ଆତ୍ମା ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***